

Pani Zlosť

Pani Zlosť je malá čierna machuľka hnevu, ktorá sa túla svetom. Vie meniť veľkosť ako tieň, ktorý sa pri dopade svetla zmenšuje alebo zväčšuje. Neobchádza ani deti. Keď vidí chlapčeka alebo dievčatko, ako sa mračia, využije situáciu a chytí ich napríklad za pätu. Také dieťa začne dupať, rozhadzovať hračky, či nebodaj ich ničiť. Vtedy nikoho nepočúva a najlepšie mu je, keď plače a zlostí sa. Pozorná mamička a otecko si hneď všimnú, že na ich dieťatku sedí pani Zlosť. Našťastie, Zlosť je slabá a neudrží sa dlho na jednom mieste. Niečo podobné sa stalo aj Jankovi z nášho príbehu. Tak sa pekne usad'te, milé deti, a dávajte dobrý pozor, aby ste si zapamätali, ako možno pani Zlosť čo najrýchlejšie poraziť.

Janko bol milý chlapec, ktorý sa rád hrával. Dnes ráno si z plastelíny modeloval panáčika, ktorý nie a nie stáť.

„Joj, ty pajko jeden nemožný,“ ťapol mu Janko po hlave.

Buchnutie zobudilo pani Zlosť. Tvrdo spala na okennom ráme. Lenivo zívla, odhrnula jemnú pavučinu a zaostrila pohľad na Janka.

„Tak ty sa zlostíš, človečik malý,“ uškrnula sa, „uvidíme, aký koncert z tvojej zlej nálady urobíme!“

Hop, a už aj skočila na Jankovo plece.

Ten sa neprestával mračiť na panáčika. Vôbec netušil, že mu na plece sadla pani Zlosť.

Rozhodol sa nechať plastelínu tak a zahrať sa s medvedíkom. Ako však medvedíka chytil, tak mu aj z ruky vypadol.

„Ty macko jeden!“ zastrájal sa Janko s vystretým ukazováčikom.

„Hi, hi, hi,“ škerila sa pani Zlosť, „teraz to príde, už to bude!“ zavírla v divokom tanci.

Nahnevaný chlapček hodil medvedíka do kúta a škaredo naňho zarezrel. Úplne zabudol, že to bola jeho najobľúbenejšia hračka. Pani Zlosť to veľmi tešilo a veselo si bubnovala po Jankovom pleci. Keď Janko podišiel k legu, aby si postavil hrad, skákala mu po chrbte ako kengura a spievala si:

*„Hop sem, hop tam,
pozri, čo pre teba mám,
za lyžičku slzičiek,
hnev do tvojich očičiek!“*

Janko sa cítil veľmi zle. Pošúchal si očká.

Nedarilo sa mu postaviť nič pekné. Hrad už vôbec nie. Nešťastný vstal, že ide navliekať sestrine koráliky. No tie sa mu ako natruc rozutekali. To už bol vrchol! Pani Zlosť divoko vyskakovala do výšky a lámala všetky rekordy. Odrážala sa od Janka ako od trampolíny. Pri výskokoch sa rehlila ako opica a plieskala si po kolenách obidvoma rukami.

Janko mal už všetkého dosť. Hodil sa na zem a od zúfalstva začal plakať. Vtedy do izby vkročila Jankova mama.

„Zdá sa mi, Janíčko, že ťa navštívila pani Zlosť,“ povedala vážne.

„Kto?!“ zvolal nešťastný Janko.

„Pani Zlosť,“ zopakovala mama a stále sa mračila.

„Musíme ju z teba dostať.“

„Ako?!“ čudoval sa Janko.

„Ako?“ spozornela čierna zloba.

„Pani Zlosť videla, že máš zlý deň a skočila na teba ako kliešť. To ona spôsobila tvoju zlú náladu! Viem, ako sa jej zbaviť.“

Izbu si môžeš upratať aj neskôr,” pokračovala mamka.

„Joj,” preľakla sa pani Zlosť a čupla si pod Jankov golier, aby sa pred mamičkou skryla.

„Veľmi účinné je Zlosť vyskákať. Mohli by sme to skúsiť,” navrhla mamka a chytila Janka za ruku.

„Dobré je pustiť si nejakú pesničku,” zapla prehrávač a hneď aj navolila Jankovu obľúbenú skladbu.

„Pripravený poraziť Zlosť?” maminka zaujala bojový postoj, akoby sa mala naozaj biť.

Janko sa musel usmiať: „Ockovi to ide lepšie,” pomyslel si.

Pani Zlosť sa preľakla a zaryla sa ešte hlbšie do Jankovho goliera.

Tóny obľúbenej pesničky zaplnili izbu a Janko s mamičkou začali spolu skákať. Najprv sa Jankovi nechcelo. Po niekoľkých skokoch sa mu to zapáčilo a chcel skákať vyššie a vyššie. Keď bola pesnička v polovici, začali s mamičkou boxovať do vzduchu, akoby tam naozaj niekto stál. Keď pesnička skončila, mamička lapala po dychu, no spýtala sa:

„Už je tá Zlosť preč?”

„Myslím, že ešte nie. Stále som nahnevaný.”

Pani Zlosť sa z celej sily držala Jankovho goliera. Nechcela sa tak rýchlo chlapčeka vzdať. Ved' sa len teraz spoznali!

„Plán číslo dva, vojak Janko! Šteklenie! No potrebujeme posily!” zakričala mamička do chodby.

Jej hlas sa niesol chodbou a pristál v ušiach otecka, ktorý práve večeral v kuchyni.

„Janíčka navštívila pani Zlosť a potrebujeme ju vyštekliť!“

„Žiadny problém,“ zakričal otecko a o minútku si už rozcvičoval prsty.

Potom začali rodičia Janka štekliť. Ten sa začal smiať - ale čo to? Janko a otecko štekli mamičku a nakoniec Janko a mamička otecka. Janko sa tak smial, až sa skoro pocikal. Odrazu to mamine napadlo.

„Ideme pani Zlosť spláchnuť!“ povedala víťazoslávne a chytila Janka za ruku.

„Ako?!“ nechápal Janko.

„Ako?!“ nechápala pani Zlosť. Ruky ju už boleli od toľkého držania sa.

Na toaletu dobehli práve včas, lebo Jankovi už naozaj bolo veľmi treba.

Keď sa Janko vycikal, mamička razom siahla po jeho pleci. Schytila neviditeľnú machuľu, v dlaniach ju silno postláčala a hodila ju do záchodu. Janko len očkami klipkal, vôbec pani Zlosť nevidel, taká bola malinká!

„Janko, spláchni!“

„Nesplachuj! Nesplachuj!“ jačala pani Zlosť, ale nik ju nepočul. Janko sa rýchlo natiahol za tlačidlom a pre istotu spláchnol dvakrát. To bola úľava! Mamička mala pravdu. Zlosť bola preč. Janko sa cítil veľmi šťastný a taký ľahký.

„Mamičkaaaaa, ockoooo, spláchli sme pani Zlosť!“

A tak to aj bolo. Zlosť sa niesla záchodovým potrubím až do kanála, kde aj skončila. Možno tam sedí v tme až dodnes, ak sa stadiaľ nejako nedostala.

Po rozprávke:

- *Ked' nadíde chvíľa, že dieťa premôže zlosť, skúste techniky z príbehu, ak to situácia dovoľuje.*
- *Môžete si vymyslieť aj vlastné techniky (zapiect' zlosť do koláča, vytočiť ju v zapnutej práčke či zhodiť z balkóna). Pozor však na bezpečnosť! Samotné finále bude stáť za to.*
- *Ak premôže zlosť vás, poprosťe dieťa, nech vás prezrie, či na vás nesedí pani Zlosť. Ak ju uvidí, nech ju z vás dá dole a nech sa s ňou vysporiada tak, ako ono uzná za vhodné. Je to výborný spôsob zvládnutia svojej vlastnej negatívnej emócie. Premeníte ju na humor a odlahčíte napätie.*